FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT YVES BOT

föredraget den 14 juli 2011 [1]

1. Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan [2] måste vissa offentliga planer och program ha varit föremål för en miljöbedömning innan de kan antas. I en sådan bedömning ingår att den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen ska samråda med allmänheten och med de miljöansvariga myndigheterna.

2. Begäran om förhandsavgörande har framställts i ett mål mellan Seaport (NI) Ltd samt Magherafelt district Council m.fl., å ena sidan, och Department of the Environment for Northern Ireland (miljöministeriet), å andra sidan. Målet avser det samrådsförfarande som ägde rum i samband med utarbetandet av regionala utvecklingsplaner i Nordirland.

3. Genom denna begäran har domstolen ombetts att klargöra innebörden av två av bestämmelserna för samrådets genomförande. Den första av dessa finns i artikel 6.3 i direktivet och handlar om hur samrådsmyndigheter ska utses. I förevarande mål är Department of the Environment for Northern Ireland samtidigt både den myndighet som ansvarar för den aktuella planen och den myndighet som utsetts enligt nationell lagstiftning för samrådsförfarandet. Frågan gäller därmed huruvida en medlemsstat i en sådan situation som den här aktuella måste utse en ny samrådsmyndighet som är fristående och självständig i förhållande till den första.

4. Den andra bestämmelsen finns i artikel 6.2 i direktivet och handlar om de frister som gäller för samrådsförfarandet. Frågan gäller huruvida den myndighet som ansvarar för planen eller programmet får bestämma fristerna från fall till fall eller om dessa måste anges i den lagstiftning genom vilken direktivet införlivas.

5. Av skäl som jag nu kommer att redovisa anser jag att det för ett effektivt och trovärdigt genomförande av direktivet krävs att medlemsstaten i en sådan situation som den här aktuella utser en ny samrådsmyndighet som är fristående och självständig i förhållande till den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen. Däremot finns det, enligt min mening, inget som talar emot att det i en nationell lagstiftning anges att den myndighet som ansvarar för planen får bestämma fristen för ett samrådsförfarande från fall till fall, dock

1 — Originalspråk: franska.

2 — EGT L 197, s. 30 (nedan kallat direktivet).

under förutsättning att fristen är tillräckligt lång, så att de myndigheter och den allmänhet med vilka samråd äger rum får möjlighet att yttra sig över utkastet till plan.

I — Tillämpliga bestämmelser

A — *Direktivet*

6. Såsom framgår av artikel 1 är det huvudsakliga syftet med direktivet att låta planer och program som kan få betydande konsekvenser för miljön undergå en miljökonsekvensbedömning i samband med att de utarbetas och innan de antas. Unionslagstiftaren vill därmed säkerställa en hög miljöskyddsnivå, i enlighet med artikel 174 EG och artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

7. I direktivet fastställs en ram med minimikrav för miljöbedömningen, vilken i enlighet med subsidiaritetsprincipen överlåter åt medlemsstaterna att fastställa detaljerna för förfarandet. [3]

3 — Skäl 8 i direktivet.

8. Enligt artikel 2 b i direktivet innebär en miljöbedömning att det ska upprättas en miljörapport (som tar upp eventuella betydande konsekvenser för miljön samt rimliga alternativa lösningar) och att samråd ska ske med miljöansvariga myndigheter, med allmänheten och med andra medlemsstater, i händelse av gränsöverskridande miljöpåverkan. Miljörapporten och resultaten av samråden ska beaktas innan planen eller programmet antas. När planen eller programmet väl har antagits ska miljöansvariga myndigheter, allmänheten samt alla medlemsstater med vilka samråd har ägt rum informeras och ges tillgång till all relevant information.

9. Samrådsförfarandet tas upp i artikel 6 i direktivet. Bestämmelsen lyder på följande sätt:

”1. Utkastet till plan eller program och den miljörapport som utarbetats enligt artikel 5 skall göras tillgänglig för de myndigheter som avses i punkt 3 nedan och för allmänheten.

2. De myndigheter som avses i punkt 3 nedan och den allmänhet som avses i punkt 4 skall ges möjlighet att på ett tidigt stadium och inom rimlig tid yttra sig om utkastet till plan eller program och den bifogade miljörapporten

innan planen eller programmet antas eller överlämnas till lagstiftningsförfarande.

3. Medlemsstaterna skall utse de myndigheter med vilka samråd skall äga rum och som på grund av sitt särskilda miljöansvar kan antas bli berörda av den miljöpåverkan som följer av genomförandet av planer och program.

4. Medlemsstaterna skall definiera allmänheten med avseende på punkt 2 och därvid inbegripa den allmänhet som berörs, eller kan antas bli berörd, eller som har ett intresse av beslutsfattandet ... .

5. De närmare bestämmelserna om information till och samråd med myndigheterna och allmänheten skall beslutas av medlemsstaterna."

B — *Införlivandet av direktivet med den nationella rättsordningen*

10. Direktivet införlivades genom 2004 års förordning om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan (Environmental Assessment of Plans and Programmes Regulations (Northern Ireland) 2004, nedan kallade 2004 års föreskrifter).

11. Artikel 6.3 i direktivet, som rör utseendet av myndigheter med vilka samråd ska äga rum, har införlivats i regulation 4 i 2004 års föreskrifter. Regulation 4 har följande lydelse:

"1) Om inte annat följer av punkt 2, ska Department of the Environment for Northern Ireland utgöra samrådsorganet ... .

2) Om Department of the Environment for Northern Ireland vid någon tidpunkt utgör ansvarig myndighet med avseende på en plan eller ett program, ska det inte samtidigt utföra samrådsorganets uppgifter enligt 2004 års föreskrifter med avseende på planen eller programmet ... ."

12. Artikel 6.2 i direktivet, som rör fristerna för samrådsförfarandet, har införlivats i regulation 12 i 2004 års föreskrifter. Där föreskrivs följande:

"1) Varje utkast till plan eller program, som föranlett utarbetandet av en miljörapport ..., och den bifogade miljörapporten ... ska göras tillgängliga för samrådsorganet och för allmänheten i enlighet med de följande bestämmelserna i denna föreskrift.

2) Så snart det rimligen kan ske efter utarbetandet av de relevanta handlingarna, ska den ansvariga myndigheten skicka en kopia av de relevanta handlingarna till samrådsorganet och anmoda det att yttra sig över handlingarna inom en angiven tidsfrist.

3) Den ansvariga myndigheten ska även

a) inom 14 dagar efter utarbetandet av de relevanta handlingarna, i enlighet med punkt 5 offentliggöra ett meddelande, eller se till att ett meddelande offentliggörs,

i) med uppgift om namnet på planen, programmet eller ändringen,

ii) med uppgift om adressen (som kan inbegripa en webbplats) där en kopia av de relevanta handlingarna kan granskas eller varifrån en kopia kan erhållas,

iii) med anmodan om att inge yttrande över de relevanta handlingarna,

iv) med uppgift om adressen dit yttranden ska skickas och inom vilken tidsfrist detta ska ske,

b) hålla en kopia av de relevanta handlingarna tillgänglig på sitt huvudkontor, så att allmänheten kostnadsfritt kan konsultera dessa under normala öppettider, samt

c) offentliggöra en kopia av de relevanta handlingarna på myndighetens webbplats.

4) De tidsfrister som avses i punkterna 2 och 3 a iv ska vara tillräckligt långa för att ge dem som anmodan är riktad till en faktisk möjlighet att på ett tidigt stadium yttra sig över de relevanta handlingarna.

...”

II — Bakgrund och målet vid den nationella domstolen

13. Vid tidpunkten för de omständigheter som ligger till grund för målet vid den nationella domstolen bestod Department of the Environment for Northern Ireland av fyra förvaltningar, däribland planläggningsförvaltningen och miljö- och kulturförvaltningen. [4]

14. Under projekteringen av ”Northern Area Plan 2016” och ”Magherafelt Area Plan 2015” arbetade planläggningsförvaltningen tätt tillsammans med miljö- och kulturförvaltningen, vilken lämnade information samt ett yttrande om de ifrågavarande projekten.

15. Med anledning av samrådsförfarandet vände sig Department of the Environment for Northern Ireland till allmänheten, till miljö- och kulturförvaltningen samt till andra offentliga myndigheter med projektet

4 — Dessa båda förvaltningar är inte separata juridiska personer, men de har egen personal samt egna administrativa resurser och lokaler.

”Northern Area Plan 2016” och miljörapporten. Fristen för att yttra sig fastställdes till åtta veckor. Department of the Environment for Northern Ireland tog emot 5 250 synpunkter från allmänheten på utkastet till plan och 4 synpunkter på miljörapporten. Bland dessa fanns 49 synpunkter från Seaport (NI) Ltd, varav en avsåg innehållet i rapporten och genomförandet av miljöbedömningen.

16. Vad gäller ”Magherafelt Area Plan 2015” och miljörapporten skickades dessa till miljö- och kulturförvaltningen samt till andra berörda organ. Department of the Environment for Northern Ireland anmodade dessa att yttra sig inom sex veckor. Man tog emot ungefär 5 300 synpunkter på utkastet till plan och 5 synpunkter på miljörapporten.

17. Under november och december 2005 väckte Seaport (NI) Ltd respektive Magherafelt district Council m.fl. talan vid High Court of Justice in Northern Ireland (Förenade kungariket), eftersom de ansåg att miljöbedömningen i de aktuella utkasten till planer inte hade gjorts i enlighet med direktivets bestämmelser.

18. High Court of Justice in Northern Ireland fann i båda dessa mål att kravet i artikel 6.3 i direktivet på att utse en ny samrådsmyndighet inte har införlivats på ett korrekt sätt i regulation 4 i 2004 års föreskrifter, eftersom Department of the Environment for Northern Ireland också är den myndighet som ansvarar för planen. Den ansåg även att regulation 12 i 2004 års föreskrifter inte på ett korrekt sätt har införlivat bestämmelserna i artikel 6.2 i direktivet, eftersom det i den bestämmelsen inte föreskrivs någon bestämd frist för att inkomma med yttrande.

19. Department of the Environment for Northern Ireland överklagade till Court of Appeal in Northern Ireland (Förenade kungariket).

III — Tolkningsfrågorna

20. Court of Appeal in Northern Ireland har funnit att unionsrätten behöver tolkas för att den ska kunna avgöra målet och har beslutat att ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska direktiv[et] tolkas så att, när en statlig myndighet som utarbetar en plan som omfattas av artikel 3 själv är den

myndighet som har det övergripande miljöansvaret i medlemsstaten, det står medlemsstaten fritt att vägra utse någon myndighet enligt artikel 6.3 med vilken samråd ska ske med avseende på artiklarna 5 och 6?

IV — Bedömning

A — *Den första och den andra frågan*

2) Ska direktivet tolkas så att, när den myndighet som utarbetar en plan som omfattas av artikel 3 själv är den myndighet som har det övergripande miljöansvaret i medlemsstaten, medlemsstaten är skyldig att säkerställa att det finns ett samrådsorgan som kommer att utses och som är fristående från denna myndighet?

21. Den nationella domstolen har ställt den första och den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 6.3 i direktivet ska tolkas så, att en medlemsstat måste utse en ny miljöansvarig myndighet för samrådsförfarandet, när den myndighet som anges i den nationella lagstiftningen för detta ändamål är samma myndighet som ansvarar för att utarbeta planen eller programmet i fråga. Om så är fallet vill den nationella domstolen få klarhet i huruvida denna nya myndighet måste vara fristående från den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen eller programmet.

3) Ska direktivet tolkas så, att kravet i artikel 6.2 – vilket innebär att de myndigheter som avses i artikel 6.3 och den allmänhet som avses i artikel 6.4 ska ges möjlighet att på ett tidigt stadium och 'inom rimlig tid' yttra sig – kan införlivas genom bestämmelser som föreskriver att den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen ska bestämma den frist inom vilken yttranden ska avges i varje enskilt fall, eller måste de bestämmelser varigenom direktivet införlivas i sig föreskriva en frist, eller olika frister för olika omständigheter, inom vilken sådana yttranden ska avges?"

22. Den danska regeringen, Förenade kungarikets regering och kommissionen anser att den första och den andra frågan bör besvaras nekande.

23. Förenade kungarikets regering och den danska regeringen har i huvudsak gjort

gällande att det i direktivet införs en minimiharmonisering av förfarandena för miljöbedömning. Medlemsstaterna behöver således inte inrätta någon ny myndighet som är fristående och självständig i förhållande till den myndighet som anges i den nationella lagstiftningen. I detta fall har samarbetet mellan miljö- och kulturförvaltningen och planläggningsförvaltningen inom Department of the Environment for Northern Ireland inneburit att direktivets eftersträvade syften har uppnåtts, både i fråga om att beslutsprocessen ska vara öppen och att informationen om miljöpåverkan ska vara uttömmande och tillförlitlig. Ansvaret ligger på Department of the Environment for Northern Ireland och därför ska denna myndighet se till att vederbörlig hänsyn tas till planens miljöpåverkan och att privata intressen inte går före allmänintresset.

24. Kommissionen har framhållit att det finns skillnader i medlemsstaternas administrativa organisation. Vissa medlemsstater har möjlighet att utse flera myndigheter för samrådsförfarandet medan andra, såsom exempelvis Storhertigdömet Luxemburg och Republiken Malta, kommer att få problem med att utse en ny myndighet som svarar mot kraven i artikel 6.3 i direktivet, med tanke på dessa länders storlek. Kommissionen har också påpekat att det inte framgår av ordalydelsen i direktivet att medlemsstaten i en sådan situation som den här aktuella måste utse en ny myndighet. Om så vore fallet skulle en sådan konstruerad myndighet enligt kommissionen knappast kunna lämna någon användbar information.

25. Jag delar inte de åsikter som har framförts i målet. Av skäl som jag nu kommer att redovisa anser jag att en medlemsstat, som befinner sig i en sådan situation som den här aktuella, inte kan befrias från sina skyldigheter enligt artikel 6.3 i direktivet på grund av att den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen också är den myndighet som utsetts enligt den nationella lagstiftningen för samrådsförfarandet. Jag anser att det för ett effektivt och trovärdigt genomförande av direktivet i en sådan situation krävs att den aktuella medlemsstaten utser en ny samrådsmyndighet som är fristående och självständig i förhållande till den första.

26. Denna bedömning grundar sig på arten och omfattningen av det samrådsförfarande som unionslagstiftaren har inrättat samt på de mål som eftersträvas med detta förfarande.

27. Målet med samrådsförfarandet enligt artikel 6 i direktivet är att säkerställa vars och ens rätt att leva i en miljö som är förenlig med hälsa och välbefinnande, i enlighet med artikel 174 EG och artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

28. I direktivet föreskrivs således allas rätt att delta i beslutsprocesser som får konsekvenser för miljön. Unionslagstiftaren har i detta fall

grundat sig på unionens skyldigheter enligt konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning, den så kallade Århuskonventionen. [5] Jag vill erinra om att syftet med Århuskonventionen är att säkerställa allmänhetens rätt att delta i beslutsprocesser som rör miljöfrågor, inte minst när dessa avser planer och program som handlar om miljön. [6] Samrådet är emellertid inte enbart en rättighet. Det är också en skyldighet, nämligen skyldigheten att skydda och förbättra miljön genom att lyfta fram frågor och hjälpa de myndigheter som ansvarar för att utarbeta planen att ta vederbörlig hänsyn till frågeställningarna samt att fatta de bästa besluten.

29. Samtliga bestämmelser i direktivet vittnar om unionslagstiftarens avsikt att iaktta dessa rättigheter. Unionslagstiftaren har fastställt en förfaranderam som innebär att det under varje skede av en plans utarbetande och antagande går att säkerställa att hänsyn verkligen tas till de miljöfrågor som lyfts fram av de myndigheter och personer som berörs av projekten. Syftet är framför allt att säkerställa att de uppgifter som lämnas för miljöbedömningen är uttömmande och tillförlitliga. [7]

30. Samrådet med myndigheterna sträcker sig från och med projekteringens första etapper fram till dess att planen antas. Myndigheterna ska först och främst höras angående behovet av att göra en miljöbedömning för den aktuella planen (artikel 3.6 i direktivet). Myndigheterna ska sedan uttala sig om hur pass omfattande och detaljerade de uppgifter som ingår i miljörapporten måste vara (artikel 5.4 i direktivet). Slutligen ska myndigheterna yttra sig både om rapporten och om utkastet till plan eller program (artikel 6.2 i direktivet).

31. Samrådsförfarandet går således ut på att man vill ha ett väl underbyggt yttrande från en myndighet som är behörig i miljöfrågor och som framför allt berörs direkt av planens miljöpåverkan. Förfarandet måste innebära att det under varje etapp blir möjligt att inhämta åsikter, inte bara omkring behovet av en miljöbedömning utan även om själva innehållet i miljörapporten och planförslaget. Den myndighet som har utsetts för samråd ska därför kunna ge aktuell och användbar information. Den ska också kunna kritisera bedömningarna och de val som gjorts av den myndighet som ansvarar för utarbetandet av

5 — Konvention undertecknad den 25 juni 1998 och godkänd på Europeiska gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2005/370/EG av den 17 februari 2005 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i belutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (EUT L 124, s. 1).

6 — Artikel 7 i Århuskonventionen.

7 — Skäl 15 i direktivet.

planen, och utifrån sina kunskaper och sin kompetens föreslå ändringar och alternativa lösningar.

32. Myndigheten kan således endast vara ett organ som är fristående och självständigt i förhållande till planeringsmyndigheten, vilket utgör den enda garantin för ett trovärdigt och effektivt samrådsförfarande. Kommissionen har i sitt yttrande påpekat att ”det är uppenbart att ett organ inte kan samråda med sig självt”. På samma sätt som en individ inte samtidigt kan vara domare och part i ett mål går det inte att samråda med en offentlig myndighet om verkningarna av en plan som myndigheten själv är upphovsman till.

33. Att medge motsatsen skulle enligt min mening frånta samrådsförfarandet dess ändamålsenliga verkan och förhindra att de mål som unionslagstiftaren eftersträvat uppnås.

34. Department of the Environment for Northern Ireland kan inte samtidigt som det utarbetar en plan framföra konstruktiv kritik gentemot sitt projekt och föreslå lösningar som är annorlunda än de val som det redan har gjort. Vidare måste den myndigheten, även om den är en av de myndigheter som bäst kan tillvarata miljöintressena, ändå kunna beakta de åsikter och invändningar som kan komma att framföras av mer specialiserade institut eller lokala myndigheter, som berörs av planen till följd av dess geografiska räckvidd. Det är angående detta intressant att notera att den kompetens som Department of the Environment for Northern Ireland besitter inte har hindrat den berörda allmänheten från att inkomma med över 5 250 synpunkter på projektet ”Northern Area Plan 2016” och över 5 300 synpunkter på projektet ”Magherafelt Area Plan 2015”. Department of the Environment for Northern Ireland kan således inte befrias från skyldigheten att samråda med en annan miljöansvarig myndighet, eftersom direktivet då skulle fråntas en av sina viktigaste delar.

35. För att säkerställa ett effektivt och trovärdigt genomförande av direktivet anser jag således att medlemsstaten i en sådan situation som den här aktuella måste utse en ny myndighet för samrådsförfarandet, i enlighet med artikel 6.3 i direktivet, vilken ska vara fristående och självständig i förhållande till den myndighet som ansvarar för utarbetandet av planen.

36. Enligt min mening är en sådan skyldighet inte alltför betungande för de medlemsstater som på grund av sin storlek inte har något större nätverk av miljöansvariga myndigheter.

37. Artikel 6.3 i direktivet är brett formulerad. Medlemsstaterna ges, i enlighet med artikel 6.5 i direktivet, ett stort handlingsutrymme när det gäller att organisera miljösamrådsförfarandet. [8]

38. Således framgår det av punkt 7.11 i kommissionens vägledning [9] att medlemsstaterna kan välja att utse myndigheter och andra offentliga organ på central, regional eller lokal nivå. Det kan röra sig om myndigheter som berörs av den miljöpåverkan som genomförandet av planen leder till, såsom tillsynsmyndigheter för miljön, forskningsinstitut som har offentliga förvaltningsuppgifter eller regeringsorgan. Det kan enligt punkt 7.15 i vägledningen även röra sig om myndigheter med miljöansvar på ett mer allmänt plan, till exempel ”angränsande lokala myndigheter”.

39. Det står även medlemsstaterna fritt att bestämma på vilket sätt samrådsmyndigheter ska utses. Enligt vägledningen kan sådana myndigheter utses i den lagstiftning som antagits för att införliva direktivet, vilket är fallet i förevarande mål. Medlemsstaterna kan också välja att utse en myndighet från fall till fall, vilket gör det möjligt att ta hänsyn till planens eller programmets innehåll. [10] I ett sådant fall kan medlemsstaten faktiskt ta hänsyn till vilken myndighet som ansvarar för planen för att utse en ny myndighet med vilken samråd om den aktuella miljöbedömningen ska ske.

40. Såväl ordalydelsen i artikel 6.3 i direktivet som kommissionens tolkning av den kan anses innebära att medlemsstaterna har ett tillräckligt stort handlingsutrymme för att anta ett förfarande som säkerställer ett effektivt och trovärdigt genomförande av direktivet. I en sådan situation som den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen anser jag att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland kan uppnå detta mål genom att för det aktuella samrådsförfarandet utse till exempel en lokal myndighet som kan komma att beröras av planens konsekvenser för miljön. [11]

41. Mot bakgrund av det anförda anser jag därför att artikel 6.3 i direktivet ska tolkas så, att medlemsstaten – när den myndighet som ansvarar för planen är samma myndighet som utsetts enligt nationell lagstiftning för samrådsförfarandet – är skyldig att utse

8 — Se även skäl 5 i direktivet.

9 — Vägledning om genomförande av direktivet, nedan kallad vägledningen.

10 — Punkterna 7.13–7.15 i vägledningen.

11 — Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang påpekat att det finns andra offentliga organ i Nordirland som har lagstadgade befogenheter när det gäller vissa aspekter av miljöregleringen.

en ny samrådsmyndighet som måste vara fristående och självständig i förhållande till den första myndigheten.

B — *Den tredje frågan*

42. Den nationella domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida det strider mot artikel 6.2 i direktivet att den myndighet som ansvarar för att utarbeta planen bestämmer fristen för samrådsförfarandet från fall till fall.

43. High Court of Justice in Northern Ireland har i målet vid den nationella domstolen ansett att medlemsstaterna, för att iaktta rättssäkerhetsprincipen, måste precisera fristen i den lagstiftning som antagits för att införliva direktivet och inte överlåta ansvaret på den myndighet som är ansvarig för planen att bestämma fristen från fall till fall.

44. Enligt Förenade kungarikets regering behöver fristen för samrådsförfarandet inte nödvändigtvis fastställas i den lagstiftning som antas för att införliva direktivet. Kommissionen anser att det varken enligt direktivtexten eller någon annan rättsprincip krävs att medlemsstaterna ska fastställa någon exakt frist för samrådsförfarandet i sin införlivandelagstiftning. Det är fullt tillräckligt att fristen bestäms i samband med att samrådet äger rum.

45. I likhet med Förenade kungarikets regering och kommissionen anser jag att artikel 6.2 i direktivet inte strider mot en nationell lagstiftning som den som är i fråga i detta fall, enligt vilken den myndighet som ansvarar för planen eller programmet får fastställa tidsramarna för samrådsförfarandet från fall till fall. Jag grundar min bedömning på följande skäl.

46. För det första står det klart att förfarandena för miljöbedömning, och framför allt samrådsförfarandet, inte harmoniseras fullt ut genom direktivet. Såsom framgår av skäl 8 och av artikel 6.5 i direktivet har unionslagstiftarens avsikt varit att fastställa en ram med minimikrav och överlåta åt medlemsstaterna att själva besluta om detaljerna vad gäller samrådet med myndigheterna och allmänheten.

47. Vad beträffar fristen för samrådsförfarandet har unionslagstiftaren i artikel 6.2 i direktivet endast uttryckt att de myndigheter och den allmänhet med vilka samråd äger rum

ska ”ges möjlighet” att yttra sig ”inom rimlig tid”.[12] Enligt direktivet överlämnas således åt medlemsstaterna själva att besluta om det lämpligaste sättet att införliva denna bestämmelse i den nationella rättsordningen.[13] Det föreligger således inget hinder för att en medlemsstat beslutar att överlåta åt den myndighet som ansvarar för den aktuella planen att bestämma den frist inom vilken yttrandena ska lämnas in, förutsatt att fristen uppfyller villkoren i artikel 6.2 i direktivet.[14]

48. Fördelen med en sådan lösning är att man undviker ett alltför osmidigt förfarande genom att den myndighet som är ansvarig för planen får fastställa en frist utifrån planens karaktär, omfattning och komplexitet. Det ska i detta sammanhang erinras om att direktivet har en mycket omfattande räckvidd, eftersom det enligt artikel 3 avser en mängd olika sektorer som exempelvis jordbruk, energi, industri, telekommunikationer och turism. Utöver mångfalden av projekt som utarbetas har varje plan, enligt min mening, specifika särdrag och förtjänar därför en särskild granskning inom en frist som ska anpassas därefter. Jag anser att den myndighet som ansvarar för planen är den bäst lämpade att bestämma denna frist.

49. Vidare anser jag att nämnda lösning inte strider mot rättssäkerhetsprincipen, om den myndighet som ansvarar för planen anger fristen för samråd så snart utkastet till plan och miljörapporten har offentliggjorts, och detta sker i enlighet med lydelsen i artikel 6.2 i direktivet.

50. Det kan i förevarande mål konstateras att Department of the Environment for Northern Ireland, i enlighet med regulation 12 i 2004 års föreskrifter, har fastställt en frist på åtta veckor för projektet ”Northern Area Plan 2016” och på sex veckor för projektet ”Magherafelt Area Plan 2015”. Dessa frister förefaller ha varit tillräckligt långa, eftersom de gav de myndigheter och den allmänhet med vilka samråd ägde rum möjlighet att inkomma med över 5 250 synpunkter på det första projektet och över 5 300 synpunkter på det andra. Såsom Förenade kungarikets regering har påpekat i sitt yttrande går det enligt nationell lagstiftning att begära en förlängning av fristen, om de myndigheter eller den allmänhet med vilka samråd sker anser att fristen är för kort i ett visst fall, och om en sådan begäran

12 — Se även skäl 15 i direktivet i vilket det anges att fristen ska innebära ”tillräckligt med tid” för samråd, inbegripet avgivande av yttranden.

13 — Se, som exempel, artikel 14.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, s. 1), enligt vilken medlemsstaterna ”för att möjliggöra ett aktivt deltagande och samråd skall ... anslå en tid av minst sex månader för skriftliga kommentarer till handlingar[na]”.

14 — I artikel 6 i Århuskonventionen, som kan tillämpas på allmänhetens deltagande i planer, program och miljöpolitik, anges i punkt 3 att ”[v]arje etapp i förfarandet för allmänhetens deltagande i beslutsprocessen skall innehålla tidsfrister som är tillräckligt långa för att allmänheten skall kunna informeras ... och i praktiken kunna förbereda sig och delta på ett meningsfullt sätt”.

inte bifalls går det att inleda ett förfarande för domstolsprövning på den grunden att fristen för samrådet var otillräcklig.

51. Mot bakgrund av det anförda anser jag att artikel 6.2 i direktivet inte utgör hinder mot en nationell lagstiftning enligt vilken det anges att den myndighet som ansvarar för planen eller programmet får bestämma fristerna för samrådsförfarandet från fall till fall, dock under förutsättning att fristerna är tillräckligt långa, så att de myndigheter och den allmänhet med vilka samråd äger rum får möjlighet att yttra sig över utkastet till plan eller program samt över miljörapporten.

V — Förslag till avgörande

52. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen besvarar de frågor som ställts av Court of Appeal in Northern Ireland på följande sätt:

1) Artikel 6.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan ska tolkas så, att medlemsstaten – när den myndighet som ansvarar för planen är samma myndighet som utsetts enligt nationell lagstiftning för samrådsförfarandet – är skyldig att utse en ny samrådsmyndighet som måste vara fristående och självständig i förhållande till den första myndigheten.

2) Artikel 6.2 i direktiv 2001/42 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det anges att den myndighet som ansvarar för planen eller programmet får bestämma fristerna för samrådsförfarandet från fall till fall, dock under förutsättning att fristerna är tillräckligt långa, så att de myndigheter och den allmänhet med vilka samråd äger rum får möjlighet att yttra sig över utkastet till plan eller program samt över miljörapporten.